

- KIM VEENMAN -
Mannetjes

Hij is er niet meer. Denk-ter-om. Want zo heette hij, het mannetje op de es. Althans, zo heb ik hem genoemd. Het was op een middag dat m'n zus en ik met onze hond Tuffel liepen. We zagen hem in de verte al lopen in zijn overall en klompen. Uitgelaten kwispelend werd hij door Tuffel begroet. Dat mocht hij wel, zo'n begroeting. *'Ooh ben 'ie der weer jong? Lekker wandel'n met de wichies? Ooh wat ben 'ie bliede, oh zo bliede.'* En Tuffel maar om hem heen springen. We komen dichterbij en praten even. Dan ineens komt hij onverwacht met een Grote Gift: *'Mag ik hem wel een snoepie geven?'* Hij pakt een oud, plakkerig citroenzuurtje uit z'n zak. Niet echt goed voor honden. En ik wil Tuffel vandaag toch deze gunst onthouden, voor het hem fataal wordt. *'Ooh, geef maar aan mij,'* zeg ik. *'Dan geven we het hem straks als we thuis zijn, hij gaat zo eerst zwemmen in het vennetje.'* Met enige twijfel reikt hij me het zuurtje aan. Beleefd wil ik hem aanpakken, maar dan grist hij hem ineens weg. En dán komt de belerende, doch kromme vinger. Met één oog dichtgeknepen kijkt hij me aan. *'Jaaa, denkt-ter-om hè? Dat je 'm niet zelf snel oppeuzelt! Ja ik heb je wel door. Denkt-ter-om hoor.'* En ik krijg het zuurtje toch nog in m'n hand gedrukt. Hij lacht en maakt zich uit de voeten.

Nou, denk erom dat ik dat zuurtje niet in m'n eigen mond stop. Ik kijk wel uit. Waar ik Tuffel voor wil behoeden, wil ik mezelf niet mee om zeep helpen. Nee, daar bedank ik voor. Maar alle gekheid, ze zijn er bijna niet meer, deze mannetjes. Ze sterven langzaam uit. Net als Denk-ter-om er nu niet meer is. En dan bedoel ik de echte Noordelijke boertjes, die nog

plakkerige ouderwetse zuurtjes in hun zak bewaren. Misschien is zo'n zuurtje wel van voor de oorlog. Ze hebben de tijd zonder televisie en warme douche nog meegemaakt en vangen zonder moeite een mol met hun blote handen. Een smartphone kennen ze niet. Ik vind het echt heel jammer als ze verdwijnen en zou ze het liefst vastleggen voor op een zwart-wit ansichtkaart. Hoe ziet de wereld er straks uit als deze mannetjes er niet meer zijn?

Met weemoed loop ik weer eens over de es. Ineens trekt Tuffel een sprint naar het einde van het zandpad. Naar een mannetje in overall op klompen. Ik loop ernaar toe en nu pas zie ik het. Het is m'n eigen vader. *'Ooh, ben je zo blij, zo blij?'* praat hij tegen Tuffel. Blijven ze dan toch bestaan, de mannetjes? En is m'n eigen vader er ondertussen één? Thuis voel ik stiekem in z'n jaszak, maar vind geen zuurtje. Wel een smartphone. Ik lach. Ook de mannetjes gaan met hun tijd mee.

Kim Veenman is biologe en freelance wetenschapsjournaliste.